

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2570/2024
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Драгољуб Ђорђевић и Јована Ђорђевић Сијерић, адвокати из ..., против туженог Друштва за спољну трговину „AWT INTERNATIONAL“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Сениша Симић, адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1594/24 од 10.04.2024. године, у седници већа одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1594/24 од 10.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 123/17 од 21.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражено да се утврди да је, у периоду од 01.09.2014. године до 31.12.2015. године, трпела злостављање на раду код туженог од стране комерцијалног директора ББ у виду сексуалних напада, као и вербално и невербално злостављање. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати и то за претрпљене физичке болове износ од 350.000,00 динара, на име претрпљеног страха 450.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због умањене животне активности 200.000,00 динара, за наруженост 400.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због повреде угледа, части, слободе и права личности износ од 442.322,50 динара, односно укупан износ од 1.842.322,50 динара са законском затезном каматом од 30.06.2016. године као дана подношења тужбе до исплате. Ставом трећим и четвртим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 450.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а одбијен предлог тужиле за ослобађање од плаћања таксе.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1594/24 од 10.04.2024. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Вишег суда у Београду П1 123/17 од 21.12.2023. године у ставовима првом и другом изреке и тужба је одбачена као неблаговремена у делу захтева да се утврди да је тужила, у периоду од 01.09.2014.

године до 31.12.2015. године, трпела злостављање на раду код туженог од стране комерцијалног директора ББ и виду сексуалних напада, као и вербално и невербално злостављање, као и да се обавезе тужени да тужиљи, на име накнаде нематеријалне штете, исплати укупан износ од 1.842.322,50 динара са законском затезаном каматом од 30.06.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, потврђено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и решење о предлогу тужиље за ослобађање од плаћања судске таксе и жалба тужиље је у том делу одбијена као неоснована.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права, побијајући и одлуку о трошковима спора.

Испитујући побијано решење применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ст. 1, 2 и 6. и чланом 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11..10/23), Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Чланом 29. ст. 1. и 2. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ број 36/10), прописано је да запослени који сматра да је изложен злостављању од стране послодавца са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из члана 14. став 2. овог закона. Право да поднесе тужбу против послодавца због злостављања на раду или у вези са радом има запослени који није задовољан исходом поступка заштите од злостављања код послодавца, у року наведеном овим ставом. Ставовима 4. и 5. овог члана прописано је да је спор из ст. 1. и 2. овог члана радни спор, те да се сходно примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак. Према члану 441. ЗПП ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање када се сходно примењује општи режим допуштености овог правног лека и дозвољеност ревизије цени према вредности предмета спора.

Тужба ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете због злостављања на раду поднета је 30.06.2016. године. Вредност предмета спора побијаног дела у односу на тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете износи 1.842.322,50 динара.

Тужиља је ревизију изјавила против решења другостепеног суда којим је укинута првостепена пресуда и одбачена као неблаговремена тужба ради утврђења да је тужиља трпела злостављање на раду и обавезивање тужене на накнаду нематеријалне штету због претрпљеног злостављања на раду.

Ревизија против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан дозвољена је само у споровима у којима би била дозвољена против правноснажне пресуде што произлази из члана 420. ст. 1. и 2. ЗПП. Ревизија против правноснажне пресуде није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе применом члана 403. став 3. ЗПП.

Имајући у виду да се предмет тужбеног захтева не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност предмета спора побијаног дела (1.842.322,50 динара) у односу на новчани имовинскоправни захтев, не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, с обзиром на врсту тражене правне заштите и прописан ревизијски лимит, ревизија тужиље против решења није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП, јер не би била дозвољена ни против правноснажне пресуде.

Ревизија није дозвољена ни према одредби члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП, према којој је ревизија увек дозвољена ако другостепени суд укине првостепену пресуду и одлучи о захтевима странака. Ово из разлога што укидањем првостепене пресуде и одбацивањем тужбе као неблаговремене другостепени суд није одлучивао о садржини тужбеног захтева, па се у тој ситуацији не примењује цитирана одредба закона. Такође, ова посебна одредба се не би могла применити ни због тога што специјални закон - Закон о забрани злостављања на раду упућује на примену одредбе Закона о парничном поступку (чл. 441. ЗПП), која право на ревизију искључује у радним споровима као што је конкретан, а који се не односи се на заснивање, постојање и престанак радног односа.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП у вези са чланом 420. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић